

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Miloslava Výborného a soudců JUDr. Michala Mazance a JUDr. Petra Mikeše, Ph.D., v právní věci žalobce: V. F., zast. Mgr. Ladislavem Bártou, advokátem se sídlem Purkyňova 6, Ostrava, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, se sídlem Nad Štolou 3, Praha 7, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 24. 5. 2018, čj. OAM-95/LE-VL17-VL16-PS-2018, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě ze dne 23. 7. 2018, čj. 18 A 16/2018-34,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se z a m í t á .**
- II. Žalobce **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III. Žalovanému **se n e p ř i z n á v á** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.
- IV. Ustanovenému zástupci Mgr. Ladislavu Bártovi **se p ř i z n á v á** odměna za zastupování a náhrada hotových výdajů ve výši **3 400 Kč**, která mu bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu ve lhůtě 30 dnů od právní moci tohoto rozhodnutí.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci

[1] Rozhodnutím ze dne 24. 5. 2018, čj. OAM-95/LE-VL17-VL16-PS-2018, byl žalobce zajištěn v zařízení pro zajištění cizinců ve smyslu § 46a odst. 1 písm. e) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu (dále jen „zákon o azylu“); doba trvání zajištění byla stanovena do 10. 9. 2018.

[2] Krajský soud v záhlaví citovaným rozsudkem žalobu proti napadenému rozhodnutí zamítl. Ve shodě se závěry žalovaného konstatoval, že se žalobce opakovaně vyhýbal svým povinnostem a nerespektoval zákaz pobytu na území České republiky. Z těchto důvodů by proto uplatnění zvláštního opatření podle § 47 zákona o azylu nebylo účinné.

II.

Argumenty kasační stížnosti a vyjádření žalovaného

[3] Žalobce (dále jen „stěžovatel“) kasační stížnost co do obsahu opřel o důvod uvedený v § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s.

[4] Stěžovatel namítal, že žalovaný nesprávně a nedostatečně posoudil možnost uložení zvláštních opatření podle ustanovení § 47 zákona o azylu. Stejně vadně podle něj postupoval krajský soud. Žalovaný ani krajský soud podle stěžovatele nezohlednili klíčové okolnosti stěžovatelovy pobytové historie na území České republiky; stěžovatel pobýval na území České republiky nezákonně nevědomě a nebyl dostatečně informován o tom, že bylo ukončeno řízení o kasační stížnosti u Nejvyššího správního soudu (řízení o žádosti o mezinárodní ochranu). Spoléhal na to, že mu bude předáno konečné rozhodnutí Nejvyššího správního soudu jeho právním zástupcem tak, aby si mohl vyzvednout potřebný výjezdní příkaz. Žalovaný i soud vyšli podle stěžovatele z jeho údajné nespolehlivosti, protože v době stanovené rozhodnutím o správním vyhoštění nevycestoval. Stěžovatel se přitom domníval, že se stále nachází na území České republiky legálně a disponuje „jistým typem pobytového titulu“, neboť nebyl nikdy řádně poučen o tom, že jeho pobytové oprávnění skončilo 30 dní po právní moci rozhodnutí Nejvyššího správního soudu nezávisle na tom, zda na něm byla vyznačena doložka právní moci.

[5] Stěžovatel argumentoval tím, že smyslem zavedení institutu zvláštních opatření do zákona o pobytu cizinců a také do zákona o azylu byla nutnost implementace čl. 15 Směrnice Evropského Parlamentu a Rady č. 2013/33/EU. Uvedl, že Nejvyšší správní soud ve své judikatuře výslovně odmítl dosud rozšířenou praxi správních orgánů, podle které platilo, že pokud cizinec z území České republiky po právní moci rozhodnutí o vyhoštění nevycestoval, byla fakticky vyloučena možnost uložení zvláštních opatření.

[6] Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti setrval na svých dříve učiněných závěrech; uvedl, že při posuzování věci vycházel on i krajský soud z okolností svědčících o účelovosti podané žádosti o mezinárodní ochranu s cílem odvrátit nebo pozdržet hrozící vyhoštění.

III.

Právní hodnocení Nejvyššího správního soudu

[7] Nejvyšší správní soud nenalezl žádné formální vady či překážky projednatelnosti kasační stížnosti, a proto přezkoumal jí napadený rozsudek krajského soudu v rozsahu a v rámci kasační stížností uplatněných námitek, zkoumaje přitom, zda napadené

pokračování

rozhodnutí či jemu předcházející řízení netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti [§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.].

[8] Kasační stížnost není důvodná.

[9] Ze správního spisu vyplývá, že rozhodnutím Krajského ředitelství policie Královéhradeckého kraje, odboru cizinecké policie, oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort ze dne 22. 5. 2018, čj. KRPB-48779-30/ČJ-2018-050022-SV-K, bylo stěžovateli uloženo správní vyhoštění a stanovena doba, po kterou mu nelze umožnit vstup na území členských států Evropské unie v délce tří let, s odůvodněním, že v České republice pobýval bez platného oprávnění k pobytu a zároveň mařil výkon správního rozhodnutí. Dne 22. 5. 2018 byl stěžovatel rozhodnutím čj. KRPB-48779-26/ČJ-2018-050022-SV-K, zajištěn za účelem správního vyhoštění. Dne 23. 5. 2018 podal stěžovatel žádost o udělení mezinárodní ochrany. Napadeným rozhodnutím byl stěžovatel zajištěn v zařízení pro zajištění cizinců.

[10] Žalovaný v napadeném rozhodnutí zkoumal možnost zvláštních opatření. Zohlednil všechny aspekty projednávané věci a dospěl k závěru, že z postupu stěžovatele je zřejmé, že využije jakékoliv možnosti, včetně podání žádosti o mezinárodní ochranu, aby se vyhnul vyhoštění a mohl setrvat na území České republiky, resp. Evropské unie. Cílem stěžovatele nebylo získání ochrany před pronásledováním, resp. vážnou újmu, ale snaha vyhnout se vyhoštění. Proto by byl jeho propuštěním ze zajištění ohrožen průběh správního řízení ve věci mezinárodní ochrany. Uzavřel, že o neúčinnosti zvláštního opatření v případě jmenovaného svědčí nejen jeho naprosté nerespektování právního řádu i jemu uložených povinností, ale také jeho zcela účelové jednání.

[11] Již v rozsudku ze dne 10. 10. 2016, čj. 7 Azs 185/2016-23, judikoval Nejvyšší správní soud, že „[v]olba mírnějších opatření než je zajištění žadatele o udělení mezinárodní ochrany, mezi něž lze řadit zmíněné zvláštní opatření, je vázána na předpoklad, že žadatel bude se státními orgány spolupracovat při realizaci tohoto opatření a že uložení zvláštního opatření je dostatečné k zabezpečení jeho účasti v řízení ve věci mezinárodní ochrany. Pokud zde existují skutečnosti nasvědčující tomu, že by žadatel správní řízení mařil, nelze přistoupit ke zvláštnímu opatření.“

[12] Ve stěžovatelově případě nebyly naplněny předpoklady pro uložení zvláštního opatření. Nejvyšší správní soud ve shodě s krajským soudem i žalovaným konstatuje, že stěžovatelovo tvrzení, podle něhož si nebyl vědom svého neoprávněného pobytu, je nevěrohodné. Stěžovatel nepochybně věděl, že je vedeno řízení o kasační stížnosti ve věci udělení mezinárodní ochrany. Ze správního spisu je zároveň zjevné, že se stěžovatel taktéž dozvěděl, že řízení bylo ukončeno usnesením Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 2. 2018. Stěžovatel nerespektoval svou zákonnou povinnost vycestovat z území České republiky, a to ani poté, co mu bylo uloženo správní vyhoštění. Stěžovatel měl již dříve možnost podat žádost o mezinárodní ochranu, ale učinil tak až ve chvíli, kdy byl zajištěn za účelem správního vyhoštění. Takové jednání přitom spolu s předešlými kroky stěžovatele svědčí o účelovosti této žádosti. Jednání stěžovatele proto vylučovalo aplikaci zvláštního opatření podle § 47 odst. 1 písm. b) zákona o azylu.

IV.
Závěr a náklady řízení

[13] Nejvyšší správní soud dospěl proto k závěru, že kasační stížnost je nedůvodná, a podle § 110 odst. 1 s. ř. s. ji zamítl. O věci přitom rozhodl bez jednání postupem podle § 109 odst. 2 s. ř. s.

[14] O náhradě nákladů řízení rozhodl Nejvyšší správní soud podle § 60 odst. 1, ve spojení s § 120, s. ř. s. Stěžovatel neměl ve věci úspěch, nemá proto právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému v řízení o kasační stížnosti žádné náklady nad rámec běžné úřední činnosti nevznikly, a proto mu soud náhradu nákladů nepřiznal.

[15] Ustanovenému zástupci stěžovatele přiznal soud odměnu za jeden úkon právní služby (kasační stížnost a její doplnění) v částce 3 100 Kč a dále 300 Kč jako paušální náhradu hotových výdajů za jeden úkon v souladu s § 7, § 9 odst. 4 písm. d), § 11 odst. 1 písm. d) a § 13 odst. 4 vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (dále jen „advokátní tarif“), celkem tedy 3 400 Kč. Částka v celkové výši 3 400 Kč bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu ve lhůtě třiceti dnů od právní moci tohoto rozhodnutí.

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně 14. března 2019

JUDr. Miloslav Výborný
předseda senátu